

И наистина градът не можеше без Бързака. От сутрин до вечер той припкаше, услужваше на всички. Па като свикна да бърза, иди го спри, ако можеш. И с женитбата си дори избърза той. Едвам навърши осемнадесет години и реши да се жени. Сам беше вече, майка му умря преди една година и той нямаше с кого да си бъбри, нямаше кой да реди къщата му, нямаше кой да го опере и закърпи.

Бабите от махлата го обичаха и се готвеха да му изберат за булка работна мома, къщовница. Но до като се наканят, Бързака избърза и взе за булка Стана Дунина, чак от долната махала. Хубава мома беше Стана, но беше малко мързелива, та децата на присмех ѝ думаша:

— Стана Мързелана.

Бързака направи сватба набързо и заживя с булката си доволен и честит.

Малката и стара къщичка, останала от баща му и майка му, светна боядисана, почистена. Оградата поднови, дворът изчисти. А дори и чемширите, лалетата и зюмбюлите се засмяха весели в градината на Бързака. Всичко това извърши набързо той. Ставаше сутрин рано и докато булката му още спи, той ще измете двора, ще донесе вода, ще полее

цветята, па запали огъня, изчисти боба, слага го в гърнето да ври, и чак тогава ще събуди булката си и ще отиде на работа из града. И когато съседите се събуждаха, виждаха булка Стана всичко подредила, всичко ушътала.

Мина се година време и видяха Бързака да носи из двора детенце, увито в пеленки, носи го на ръце и сладко му пее:

— Нани, нани сине!.. Нани да пораснеш!.. Бърз юнак да станеш!

Веселяк беше Бързака. Той нямаше врагове в града. Всички го обичаха и много смехории и приказки разказваха за него.

Поканили го еднаж двама ловци да отиде с тях на лов. Да припка из полето, да събужда зайците, та да могат да ударят те някой и друг заек.

Отишли. Припнал Бързака, подгонил един заек право към ловците.

— Бум, бум, бум! — загърмели те с пушките, но не улучили и заекът избягал.